

скубай, кричу, бо як тя скубну, а вона як вам розкричалась, то я чимскорше одяг ся тай вибіг з хати не снідавши. Програю справу, гадаю собі, бо баба такий початок зробила чоловікови.

По дорозі надіхав кум Матвій на торг, я присів на фіру тай так їдем, та й я розказую свою біду то нібито напасть на мене, як то було, тай через що маю нині справу в суді, тай так їдем тай говорим, тай доїзджаєм до тої коршми, що то знаєте за горою, що в ній Майорко сидить, тай кажу: Матфію. — Еге. — А знаєте що таке, кажу. А що? Та щось мене млогъ, кажу йому — може би ми стали коло коршми. Та як хочете так дуже, то най вам — каже Матвій — тай ми стали. Казав я дати квартиру, тай так покріпляємось, тай перекусили, балакаєм а Матвій каже: куме та час в дорогу, а я кажу, що ще випем. Ей, ні, бо спізните термін а я приїду вже по торзі. Гадаю собі, най буде, тай поїхали. Віхали ми в сусідне село, минули церков, аж тут нараз колесо пукло тай ми стали. То через бабу, подумав я, а Матвій вхопив ся за голову.

Ой нещастє моє, пропав мій торг, що ту почати, думаєм. Доволіклись якась до стельмаха направляти колесо. Щож мені нещасному тепер почати, чекати аж направить колесо нема як, бо і так вже пізно, думаю, піду пішки. Кума лишив, а сам іду. Іду, іду, тай думаю, що все то через мою бабу, як з рана не загалюкала, то би колесо не пукло і чоловік не мусів би іти пішки аж змучив ся, уже голодний, тай щось би випив, аж тут дивлюсь знов коршма, думаю вступлю на хвилю, тай вступив, дивлюсь, сидить компанія, знакомі газди, просять до стола, тай що робити, присів до них. Балакаєм, тай пемо, пемо тай балакаєм, люди вертають вже з міста а ми все ще балакаєм. Спohватив ся я що вже час іти на термін, тай кажу,